

Críticaclassica

Xavier Cester

Simfonia única

OBC

Director: Antoni Ros Marbà.
Auditori, 25 de març.

Per a les oïdes de començaments del segle XXI, bombardeja des per una allau incontrolada de sons, costa Déu i ajuda capir l'impacte descomunal d'una simfonia com l'*Heroica* de Beetho-

ven en el públic de començaments del segle XIX: les dimensions sense precedents de la partitura, la densitat inusitada del discurs, la potència rítmica, les modulacions inesperades. I tot això només en el primer moviment, abans d'una impressionant marxa fúnebre en què el tema principal es

col·lapsa en si mateix i dos temps finals de vitalitat autoafirmativa. La simfonia, després de l'*Heroica*, no podia ser el mateix.

Antoni Ros Marbà no va obrir noves perspectives d'una obra que és part irrenunciable del patrimoni de la humanitat. Les virtuts de la seva versió eren unes altres: equilibri

arquitectònic, fluïdesa d'un discurs que avançava sense entrebancs, rebuig a tota desmesura expressiva. Aquest control va restar una mica de tensió al segon temps alhora que oferia un marc ben ajustat per al conjunt de la simfonia.

Més que una lectura apassionant, va ser una in-

terpretació que refermava de manera convincent els valors de la partitura.

L'OBC no va aportar el millor so possible (la síndrome de divendres vespre?), amb una corda perfectible (el ball de concertinos convidats no té atuador) i una fusta tímida. Encara més boirosa que a Beethoven es va mos-

trar l'orquestra en l'encantador *scherzo* de *La filla del marxant* de Toldrà. Vencedor del Maria Canals 2007, Mladen Tcholitch no va tenir por de les dificultats tècniques del *Concert per a piano núm. 3* de Prokofiev, encara que unes dosis extremes de visceralitat no haguessin estat sobrerres.